

[Masefield Keskiyön kansaa](#)

24.01.2008 - 01:49

Blogin päivittäminen tahtoo jäädä retuperälle. Tuntuu että on kaikenlaista muuta puuhaa, vaikka ei sitä kyllä oikeasti ole. Jos ihan rehellisiä ollaan.

Blogin päivittäminen tahtoo jäädä retuperälle eniten sen takia, että en viime aikoina ole oikein kunnolla lukenut mitään. On pitänyt, mutta niin siinä tahtoo aina käydä, että "pitäisi" -asenne vie monesti voiton tekemisestä.

Yksi hyvä kirja jonka juuri sain loppuun, oli **John Masefieldin** *Keskiyön kansaa*. Vanha klassikko, jota en ollut koskaan lukenut. Pidin kovasti. Genre lienee saturomaani, näin ainakin kirjan takakannessa todetaan. Tarina kertoo Kai Harkerista, joka lähtee etsimään esi-isänsä aarretta. Kai on orpo, ja asuu yhdessä palvelushenkilökunnan kanssa isossa kartanossa. Miljöö on hyvin brittiläinen ketunmetsästyistä myöten.

Masefield on kirjoittanut kirjan joskus 1920-luvulla, ainakin luulisin, koska kirja on julkaistu vuonna 1927. Kerronta on suorastaan mehevää, ja ehkäpä tarinan ikä näkyy ainakin siinä, että kertomuksessa puhutaan mm. juopoista, retkuista ja roistoista, eikä juurikaan kaunistella elämän realiteetteja - esim. jotkut henkilöhahmot ryyppäävät ja ovat humalassa alituisen.

"Vanha neiti kaatoi itselleen lasillisen shampanjaa, ja joi sen nopeasti (s. 111). --- Minun sydämestäni ei ole enempää hyötyä kuin viallisesta partuunavaijerista, mutta pystyn sentään vielä viinaa ryyppäämään, niinpä toivon, ja ajamaan hiiteen typerät murheet. Kuolemaani asti laulan:

*Satakahdeksan vuotta kun täyteen saan,
elinkumppania lähden mä katselemaan.
Ja kun täyttänyt oon satayhdeksän,
joka päivä pulloni tyhjennän.
Näin ennätän sataan ja kymmeneen
ja kosimaan ratsastan, niinpä teen.*
(s. 112-113)

Tällä kohtaa vanha neitirukka vuodatti muutamia kyyneliä, koetti täyttää lasinsa, mutta havaittuaan pullon tyhjäksi imi viimeiset tipat sen suusta. Puhallettuaan savukkeestaan muutaman pilven hän jatkoi: [...]" (s. 122-123) Kyseisen katkelman vanha neiti on aarteenryöstäjä Piney Triggerin tytär, jolta Kai kyselee tietoja aarteen mahdollisesta sijainnista.

Pikkuinen Kai Harker vaeltaa niin noitien kuin juopporetkenkin keskellä aarteen etsintäpuuhissa. Lisäksi joillakin tarinan henkilöhahmoilla on aivan uskomattomia (hienoja ! ;) nimiä, kuten rouva Lörppö, Piney Trigger, Pimply Whatton, rouva Kielikello ja rouva Juorunen!

Pidin kirjasta aivan suunnattomasti, osittain johtuen sen riehakkaan vallattomasta tunnelmasta, joka henki vanhan ajan kunnan seikkailua ja seikkailunhalua, ja osittain mielettömän värikkäistä henkilöhahmoista, joita kirjan sivuilta löytyy toinen toistaan kummallisempia, niin ihmisiä kuin eläimiä. Ennen kaikkea pidin kuitenkin siitä kuinka kirja on kirjoitettu: realismi, satu ja fantastinen yhdistyvät hienolla tavalla. Mm. siten, että Kain katsoessa jotakin kirjaa tai taulua, huomaa hän yhtäkkiä olevansa taulussa tai kirjassa sisällä, keskellä niitä tapahtumia joita esim. taulussa juuri kuvataan. Henkilökuvamaalausten ollessa kyseessä Kai päätyy yleensä keskustelemaan aarteesta maalauksessa olevien ihmisten kanssa.

Parasta oli se, että kirja löytyi puoli-ilmaiseksi kirjaston poistohyllystä (Varkauden kaupungin kirjasto). Tosin ihmettelen miksi näin hienoja kirjoja pitää laittaa poistomyyntiin, mutta olen kuitenkin opuksen onnellinen omistaja, enkä sen vuoksi rutkuta asiasta sen enempää. Samasta poistomyynnistä irtosi **K.M. Peytonin** koko Christina-sarja (!!!), josta on tarkoitus kirjoittaa tänne jossakin vaiheessa. Pari vuotta sitten saman kirjaston poistomyynnistä lähti mukaan **Kiril Bylytshevin** klassinen avarusseikkailu *Alissa avaruudessa*, jonka tietenkin ostin, vaikka minulla oli kirjasta jo yksi kappale. Nyt niitä on kaksi, toinen kotona ja toinen mökillä, jos sattuu iskemään hinku. Jotkut tarinat vain ovat sen arvoisia, että niitä kannattaa pitää lähistöllä pahan päivän varalta. Keskiyön kansaa taitaa kuulua näihin kirjoihin.